

Seu del Diari de Girona

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT | TELÈFON 972 20 20 66 | FAX DE REDACCIÓ 972 20 20 05 | FAX D'ADMINISTRACIÓ 972 22 48 25 | FAX DE PUBLICITAT 972 21 25 87 | <http://www.diaridegirona.cat> | A/E: diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A L'ALT EMPORDÀ
C/ Joan Reglà, 5, 3r E. 17600 FIGUERES
TELÈFON: 972 50 99 09
FAX: 972 50 93 69
A/E: alttemporda.diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A LA GARROTXA
DELEGAT: Xavier Valeri
Plaça Clarà, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT
TELÈFON: 972 26 88 11. FAX: 972 26 81 50
A/E: garrotxa.diaridegirona@epi.es

CLUB DIARI DE GIRONA
TELÈFON: 972 20 20 42
HORARI: De dilluns a dijous de 9.00 a 14.00 h i 17.00 h a 19.00 h. Divendres i vigílies de 9.00 a 14.00 h
A/E: subscripcions.diaridegirona@epi.es

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

DIFUSIÓ CONTROLADA PER

Xavier Pastor i Eduard Carrera
DIRECTOR I ALUMNE DEL POSTGRAU DE RESOLUCIÓ DE CONFLICTES PÚBLICS I MEDIACIÓ COMUNITÀRIA. UNIVERSITAT DE GIRONA

CAVALLERS I VILANS

«L'entrenador i els jugadors, així com la Federació Francesa de Futbol, no van saber llegir el context d'aquesta situació conflictiva»

Hi ha una dita ancestral anglesa que afirma que, en comparació amb el rugbi, el futbol és un joc de cavallers jugat per vilans, amb unes regles molt marcades que castiguen la violència per assolir la victòria, però que la seva popularitat i fàcil pràctica permet que el puguin jugar persones de baix estatus social -de viles- amb comportaments immorals.

Anelka, jugador francès veterà que ha militat a les files de grans equips de futbol, va insultar el seu entrenador a la meitat del partit contra Mèxic, quan aquest li va exigir un plus d'esforç i de sacrifici. Els seus companys en van ser testimonis i la premsa es va

fer eco de seguida dels fets succeïts als vestidors, convertint un problema entre cap i treballador en un conflicte de tot l'equip, de caràcter públic i d'abast mundial. L'entrenador, Domènech, va dir-li que no jugaria la segona part. La Federació Francesa de Futbol va expulsar el jugador del Mundial. La resta de companys, per mitjà d'una solidaritat malentesa i preveient que el conflicte, així com el joc desplegat, comportarien la ràpida eliminació de la selecció, van negar-se a entrenar-se, propiciant el retorn a casa.

És evident que l'entrenador i els jugadors, així com la Federació Francesa de Futbol, no van saber llegir el context d'aquesta situació conflictiva, ja que aquest equip va arribar molt turmentat al Mundial. Mesos enrere, la seva classificació va ser objecte de dures crítiques quan van guanyar el partit contra Irlanda amb un gol fet amb la mà. Els vilans havien guanyat.

Però tampoc van saber i/o voler analitzar les causes que van provocar el conflicte, només cal veure la cronologia dels fets: Anelka insulta l'entrenador, aquest no el deixa jugar, la Federació i l'equip tècnic decideixen expulsar el jugador del Mundial, un jugador acusa de «xivato» el preparador físic, un altre quasi arriben a les mans, els jugadors es neguen a entrenar-se, l'entrenador llegeix el comunicat dels jugadors, la premsa francesa critica el comportament de tot l'equip, el delegat de la selecció francesa dimiteix fastiguejat pels jugadors, França no guanya el següent partit i en el darrer i últim és eliminada, abans es diu que després del Mundial es canviarà el seleccionador i el president de la Federació plega del seu càrrec.

Un insult, i sobretot si és públic i es fa pú-

blic, té unes repercussions molt altes de present i de futur per a les persones implicades en un conflicte, però també per als afectats, els jugadors, l'equip tècnic i els representants de la federació de futbol, i per als interessats, la premsa, el govern i la societat francesa i el món del futbol i les persones en general.

D'entrada en una situació d'aquesta mena, no es pot tolerar el comportament del jugador i, per tant, se l'ha de separar temporalment de la resta de l'equip i alhora poder conèixer i verbalitzar quins han estat els autèntics motius que l'han ocasionat, ja que sinó serà pràcticament impossible recuperar la confiança entre aquests dos professionals i d'aquests amb la resta. Cal després comunicar-ho i fer-ho públic, explicant els motius de la reacció del jugador. Fer-ho d'aquesta manera, significa comportar-se com a cavallers i treballar perquè no es torni a produir una situació com aquesta en el futur.

Unes poques habilitats en la gestió i resolució de conflictes haguessin ajudat. Res de tot això s'ha fet ni sembla que es farà. El nou seleccionador, Laurent Blanc, ha decidit no convocar cap dels jugadors del Mundial per al proper partit. Mort el gos, morta la ràbia. És evident que aquesta decisió tindrà una efectivitat immediata, però en cap cas haurà solucionat l'esmentat conflicte, ans al contrari, s'ha preferit fugir o evitar-lo.

Mentrestant, els 23 jugadors del Mundial i el seu entrenador seran popularment estigmatitzats, no tant per l'eliminació del Mundial, com per la seva incapacitat per gestionar un conflicte i mostrar una imatge col·lectiva denigrant.

José Manuel Ponte

EL FALS DEBAT TAURÍ

És impossible parlar d'una altra cosa que dels toros, després de la prohibició d'aquesta mena de festejos al Parlament de Catalunya, després d'una iniciativa popular que havia recollit milers de firmes. La tertúlia del cafè a la qual jo acudeixo de tant en tant era l'altre dia una tertúlia taurina assimilable a qualsevol altra de la mateixa orientació a Còrdova o a Sevilla. Fins i tot hi va haver qui es va posar dret per il·lustrar la concurrència sobre com fer un passí de pit. Ja ni me'n recordo de quan es va parlar per última vegada de toros en aquest cafè. Al nord d'Espanya, l'interès per allò que tòpicament s'anomena la «festa nacional» ha

decaït força en els últims anys i llevat d'unes quantes fires estiuenques (Pontevedra, Gijón, Bilbao) la resta són uns poc concorreguts espectacles que subvencionen els ajuntaments per complir amb la seva quota de casticisme. A la ciutat on jo resideixo, per exemple, les curses de braus se celebren en un pavelló cobert que es dedica preferentment a altres usos. El sàtrapa local a qui se li va ocórrer la peregrina idea després de veure un edifici semblant a Houston (Texas), va justificar la construcció al·legant que durant els festejos taurins la coberta del sostre s'obriria per donar pas al sol (element imprescindible d'una bona tarda de toros). Però el mecanisme es va espatllar, o era molt car de mantenir, i ara està fix durant tot el temps. A la ciutat on jo resideixo, plou força i el perill solen ser les goteres. Veure els toros i els toreros movent-se dins d'un garatge, amb llum artificial, és una cosa tristíssima. Més o menys com assistir a un concurs de pesca dins d'una piscina (encara que tot es farà amb l'auge de l'aqüicultura). Fa anys, hi va haver aquí una plaça de toros permanent, però l'especulació immobiliària, que és l'autèntica festa nacional d'aquesta època, va aconsellar enderrocar-la per aixecar-hi uns edificis horribles.

El debat sobre les curses de braus, tal com ha estat plantejat, és un debat fals i ple

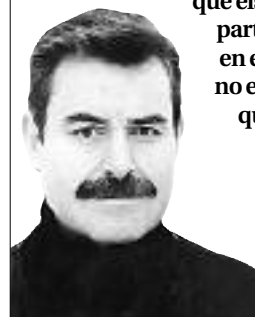
de trampes, al qual els polítics acudeixen per vendre'ns la seva avariada mercaderia. Fals, perquè si la preocupació dels promotors de la iniciativa fos realment evitar un tracte cruel als animals, la protecció hauria d'haver-se fet extensible a la resta dels que utilitzem per a la nostra alimentació, o diversió, i no només als toros. Fals, perquè si la identitat nacional d'Espanya i de Catalunya estigués centrada només en els toros estariem apanyats. I fals, perquè no cal interferir amb una regulació legal en el que la societat va acomodant als seus gustos a poc a poc. L'afició als toros ha anat decaïent a Catalunya, i en moltes altres parts d'Espanya, de la mateixa forma que ho han fet l'afició al cabaret, als cafès enormes, i als barris de putes. Les aficions canvien i cal deixar-les evolucionar tranquil·lament. I tampoc val l'argument de la tradició per conservar artificialment el que decau pel seu propi pes. Al segle passat, per exemple, encara era tradicional a Espanya assistir a les execucions públiques. Eren molt concorregudes i fins es portava els nens a presenciar-les. Els toros són un espectacle bàrbar, com tantes altres coses que ens agraden als humans, però això no impedeix que persones de gran sensibilitat, i de tota mena d'orientació política, en gaudeixin. Ortega, Bergamín, o Hemigway eren aficionats als toros. I Franco, també.

ZAPATERO, RAJOY I L'EPA

El drama és l'atur. L'última EPA -quatre milions sis-cents mil aturats- certifica el fracàs de totes les polítiques seguides fins avui. Espanya es manté com el país de la Unió amb més aturats; doblem la mitjana europea. Sabem com s'ha arribat fins aquí i què han fet altres països (Alemanya, Holanda, França) per aconseguir mantenir l'ocupació malgrat la crisi financera i econòmica. En el cas d'Alemanya, la política de governs de coalició ha funcionat. Amb alts i baixos, però en essència, donant resultats. Allà, els partits polítics avantposen els interessos del comú als càlculs partidistes. No és que la cancellera Angela Merkel tingui una visió del món a to amb el seu nom. Res d'això, al seu partit, en temps de Helmut Kohl, era coneguda com «la piranya»; no cal explicació.

El que passa és que Merkel i amb ella tots els polítics alemanys de la democràcia han crescut interioritzant aquell lema del canceller Bismark que establia que la diferència entre un estadista i un polític corrent resideix que el primer pensa en les pròximes generacions i el segon només en les eleccions: S'imaginem com canviaria la percepció que tenim del drama que suposa l'atur si avui a Espanya la notícia del dia fos que Zapatero i Rajoy havien decidit aparcar les seves diferències polítiques i reunir-se per acordar un pla per tallar la desocupació? Un pla que no portés ni el segell del PSOE ni del PP, però que tingués el suport de tots dos.

En aquesta legislatura només els hem vist junts una vegada. Va ser fa uns mesos, quan van acordar l'aval als bancs i caixes d'estalvis pel tsunami de la bombolla financera. Quatre milions sis-cents mil desocupats, no mereixerien un tracte similar? No mereixerien que els dos grans partits pensessin en els aturats i no en les enquestes i les eleccions?

Fermín Bocos